

A propòsit de Freud

M. Pilar Cabrerizo Lahoz

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

D'ençà que m'havia apuntat al curset sobre interpretació dels somnis impartit per l'eminent professor txec, el Dr. Hofmann, vaig començar a notar que m'estava obsessionant desmesuradament en els meus propis somnis. Un dels meus companys de curs, psicòleg de professió com jo i que semblava un noi espavilat i amb una bona dosi d'intel·ligència i sentit comú, em va explicar pacientment una part del discurs del doctor que jo no havia entès prou bé, possiblement perquè estava abstret pensant en tot allò que volia recordar de la nit anterior i que no encertava a fer tornar a la meva ment un xicot estressada darrerament. El xicot em va fer una fantàstica disquisició sobre el "compliment del desig", el preconscient i l'inconscient que el va permetre arribar, no sé ben bé com, a la conclusió que els meus tres propers somnis es complirien en un termini de temps molt breu.

Aquesta afirmació que a priori podria semblar capaç de provocar una barreja d'emoció i terror a qualsevol mortal, a mi, que sóc un home tranquil, optimista i pragmàtic per naturalesa, em va fer una il·lusió fora de mida. Cal dir que aquesta reacció imprevista va deixar el pobre xicot amb una boca de pam. Ara només era qüestió d'esforçar-se en somniar que em tocava la loteria, que esdevenia el psicòleg més buscat i lloat de tot el país i que aquella noia de bandera que m'havia creuat l'altre dia en el passadís del metro i que havia arribat a la conclusió que era la dona de la meua vida, queia rendida als meus peus en el proper transbordament de la línia dos a la cinc que fes aquesta setmana. Se m'acudien moltes més coses que voldria que fossin realitat però aquell xicot, interpretant sàviament el Dr. Hofmann, només me n'havia parlat de

tres, així que es tractava de triar les tres millors i se'ns dubte ja ho havia fet.

Però tot sovint les coses no són ni de bon tros com nosaltres desitgem així que aquella nit tot i que abans d'anar-me'n al llit em vaig mentalitzar llargament sobre què calia que somnies, la realitat va ser tot un altra cosa i el que vaig veure clarament mentre dormia i vaig ser capaç de recordar perfectament l'endemà, és que la meva estimada iguana, únic ésser al món que em feia companyia, potser també perquè era l'únic que m'aguantava, es moria tot de sobte i sense haver presentat ni un sol símptoma de malaltia. No cal dir que em vaig llevar angoixat i encara amb els ulls migs tancats, vaig anar a veure la meva mascota que es trobava perfectament bé i ni tan sols en va mirar ja que s'afanyava a devorar àvidament un enorme tros de plàtan. Sempre m'ha meravellat l'apetit voraç d'aquests animals que es poden passar tot el sant dia menjant sense presentar problemes de pes, ben a la inversa que la gran majoria dels humans. Vaig respirar alleujat i em vaig disposar a tirar endavant aquella jornada que em semblava a priori que no seria fàcil d'afrontar.

Durant tot el dia no li vaig treure l'ull de sobre a la meva estimada iguana que ja començava a estranyar-se de tantes atencions i em mirava un xic desconcertada. Fins i tot vaig deixar d'anar al cinema amb un amic perquè no em volia bellugar de casa no fos cas que en la meva absència el preuat animalet deixés de respirar i a mi em remogués la consciència per haver-la abandonat en tan tràgic moment. No va ser així i en arribar de nou l'hora d'anar a dormir ho vaig fer una mica menys motivat que

la nit anterior però conservant encara el desig d'un somni agradable i positiu per a mi.

El que aquella nit vaig somniar em va desconcertar del tot i em va fer perdre la fe en la teoria freudiana del doctor Hofmann o la interpretació d'aquell alumne avantatjat, que vés a saber de qui era la culpa, en quin punt de la cadena s'havien desvirtuat les teories de l'eminent psiquiatre. Vaig somniar que la meva ex xicota, de la qual feia més d'un any que no en sabia res, des que es va anar a viure amb el meu millor amic; es presentava a casa meva per dir-me, amb llàgrimes als ulls, que estava embarassada i el meu amic l'havia deixat tirada. Això sí que no! Estava ben segur que aquest fet no es compliria però no obstant vaig passar tot el dia pendent del timbre de la porta i del telèfon per si de cas. Res no va passar i el diumenge es va esfumar igual que ho havia fet el dissabte, deixant-me un regust de temps perdut difícil d'oblidar. L'endemà era dilluns i tornaria al curset. Estava temptat de tirar-li en cara al company setciències que m'hagués amargat el cap de setmana però ja us he dit que sóc una persona tranquil·la i ara us afegeixo que també sóc pacífic i tolerant i per tant m'ho prendria com una mala interpretació i ja està. Res d'important.

Malgrat tot em vaig anar al llit una mica més alterat del normal i aquella nit el somni va ser terrible. Em veia barallant-me amb algú a qui no podia distingir-li la cara, de sobte aquest algú queia a terra, veia sang brollant-li del cap, a les meves mans, al jersei, al terra... Vaig despertar-me amarat de suor i amb una ansietat que em dificultava la respiració. Mentre em prenia una tassa d'herbes per tranquil·litzar-me vaig dir-me a mi mateix que no valia la pena preocupar-se pel somni, si els dos

anteriors no s'havien acomplert, evidentment el mateix passaria amb aquest, però cal dir que un desassossec general m'envaïa el cos des dels peus fins a la punta dels cabells. Després d'una bona dutxa amb aigua més aviat freda, m'estava afaitant quan va sonar el timbre de la porta. Vaig anar a obrir embolcallat amb la tovallola de bany. Eren els mossos. Duien una ordre de detenció cap a la meva persona. M'acusaven de l'assassinat d'en Jordi Torralba, el meu millor amic fins feia a la vora d'un any. No podia ser! Era impossible! No m'havia bellugat de casa en tot el cap de setmana!. És impossible que estigués a dos llocs alhora encara que Einstein s'ho hagués plantejat. Vaig anar a vestir-me a l'habitació, amb les mans tremoloses i el cor a punt de sortir-se'm del pit i els ulls en vam anar sense voler a la gàbia de la iguana. Allà estava l'animalet de potes enlaire i el cos rígid. Vaig esclatar en plors.

Els mossos amablement em van conduir cap al cotxe. En arribar a la comissaria vaig veure plorosa i abraçada pel seu germà, la meva ex xicota. Ella em va mirar amb cara d'ira i jo vaig retirar la mirada no sense abans dirigir-la a la seva panxa que indicava sens dubte un incipient embaràs. Mentre esperava per ser interrogat em vaig descobrir, astorat, restes de sang sota la meva unglia del dit polze de la mà dreta. Abans d'entrar a la sala el meu darrer pensament va ser per al doctor Hofmann i aquell company amb el qual havia parlat divendres anterior. Semblava intel·ligent però potser no ho era tant, no. Havia oblidat un detall important, no m'havia dit en quí ordre es complirien els meus tres primers somnis i això, sense dubte, en una matèria com la que ens ocupa, era una errada com la copa d'un pi. Ara ja no seria a temps de tirar-li res en cara, ni d'això ni de res. Ara no m'havia de

preocupar per un doctor en psiquiatria ni per un aprenent de psicòleg, ara l'únic que necessitava a la meua vida era un bon advocat.

Primera edició en ePUB i PDF: maig de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

